

Долінер П.Я.

Донецький державний університет управління

ОСОБЛИВОСТІ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ 2014 – ПЕРШОЇ ПОЛОВИНИ 2019 РОКІВ

У статті досліджено основні аспекти механізмів державного управління органами прокуратури незалежної України у сучасному стані, періоду попередніх спроб її реформування. Проаналізовано зміни таких механізмів, визначено взаємини прокуратури з іншими органами влади.

Передумови існування та діяльності органів прокуратури незалежної України вивчалися багатьма українськими вченими, однак механізми державного управління прокуратурою сучасних періодів майже не досліджені у науковому середовищі. Лише деякі вчені надали своє бачення стану прокурорської інституції.

У зв'язку з цим аналіз сучасної моделі державного управління органами прокуратури України є пріоритетним завданням, оскільки погіршення криміногенної ситуації, безкарність криміналітету, беззахисність громадян від злочинних посягань насамперед впливає з неналежного його функціонування.

Через те, що державна влада має гарантувати кожному громадянину захист від злочинних посягань, нині величезне значення має потреба посилити боротьбу зі злочинністю, нагляд за законністю, що здійснюється насамперед через удосконалення та запровадження дієвих механізмів державного управління діяльністю правоохоронних органів, передусім органів прокуратури.

Разом із тим замість усунення вад у цих механізмах з метою їх покращення останніми роками їх нова трансформація здійснюється відірвано один від одного і порушується найголовніше – комплексний підхід до їх формування та винайдення необхідних моделей до їх покращення.

Механізми державного управління органами прокуратури та правоохоронними органами, які мають своєю функцією боротьбу зі злочинністю, на тепер змішалися. А тому фактично механізми державного управління не працюють в одному напрямі з метою досягнення ефективних результатів. Зокрема, правовий та організаційний механізми не відповідають указаним цілям.

У статті зроблено висновки щодо грубих протиріч у правовому та організаційному механізмах державного управління органами прокуратури України.

Ключові слова: механізми державного управління, сучасний стан, прокуратура, реформування, координація.

Постановка проблеми. Проаналізувавши сучасний стан протидії злочинності та корупції у державі, можна засвідчити, що він неповною мірою відповідає принципам правової держави, діяльність правоохоронних органів не забезпечує у цьому розумінні захист інтересів людей та держави загалом від злочинних посягань.

Відсутність належної координації боротьби з організованою злочинністю, фактичне позбавлення будь-яких механізмів впливу та притягнення до відповідальності за неналежну організацію роботи у цьому напрямі насамперед пов'язана з неналежною роботою механізмів державного управління правоохоронною діяльністю, у тому числі роботою органів прокуратури.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Історичні передумови існування та діяльності органів прокуратури незалежної України вивчалися багатьма українськими вченими, зокрема такими як: Л.Р. Грицаєнко, Л.М. Давиденко, В.В. Долежан, В.М. Кравчук, М.В. Косюта, М.І. Мичко, О.Р. Михайленко, Є.М. Попович, Г.П. Сухонос, В.В. Сташис, В.Я. Тацій, М.К. Якимчук.

Разом із тим механізми державного управління прокуратурою сучасних періодів майже не досліджені у науковому середовищі. Лише деякі вчені, зокрема О.В. Баганець О.В., Г.П. Сухонос, В.М. Кравчук, надали своє бачення стану прокурорської інституції.

Мета статті – дослідження основних аспектів механізмів державного управління органами прокуратури України сучасного періоду 2014 – першої половини 2019 років.

Виклад основного матеріалу. Поширення незаконного обігу зброї, вибухових речовин і боеприпасів, безконтрольна боротьба з цим явищем, суспільно-політичні кризи, пов'язані з військовими агресіями, захопленнями частини територій України, інституційна неузгодженість реформування державних органів, у тому числі судової гілки влади, ще більш негативно впливають на криміногенну ситуацію у державі.

У зв'язку з цим аналіз сучасної моделі державного управління органами прокуратури України є пріоритетним завданням, оскільки погіршення криміногенної ситуації, безкарність криміналітету, беззахисність громадян від злочинних посягань насамперед впливає з неналежного його функціонування.

Згідно зі ст. 3 Конституції України, людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави [1].

А тому через те, що державна влада має гарантувати кожному громадянину захист від злочинних посягань, нині величезне значення має потреба посилити боротьбу зі злочинністю, нагляд за законністю, що здійснюється насамперед через удосконалення та запровадження дієвих механізмів державного управління діяльністю правоохоронних органів, передусім органів прокуратури.

Як зазначає О.В. Баганець, треба однозначно констатувати, що триваюча з 2014 року (4 роки) так звана «реформа» правоохоронних органів призвела до виникнення цілої низки проблем у діяльності держави з виконання покладених на неї функцій із забезпечення прав і свобод громадян, а саме: наявна до жовтня 2014 року система правоохоронних органів, де кожен правоохоронний орган у відповідності до покладених на нього галузевими законами обов'язків здійснював відповідні повноваження фактично під керівництвом прокурорів, які здійснювали нагляд за додержанням правоохоронцями законів і одночасно координували їх діяльність по боротьбі зі злочинністю, в т.ч. і корупцією, у зв'язку з чим ними спільно вивчались, як мінімум один раз у рік, і аналізувались питання щодо стану злочинності і протидії їй, з'ясовувались причини її зростання як загалом у державі, так і в окремих регіонах. До речі, такі

узагальнення прокурори зобов'язані були проводити у відповідності до наказів Генпрокурора України один раз на півроку, а аналізи – щорічно, що давало їм підстави для проведення цільових перевірок стану виконання своїх повноважень кожним правоохоронним органом по боротьбі зі злочинністю, за їх результатами керівникам правоохоронних відомств вносили документи прокурорського реагування з метою негайного усунення виявлених недоліків і допущених порушень законодавства та з вимогами притягнути винних службових та посадових осіб із числа керівників цих відомств до відповідальності, аж до звільнення останніх із займаних посад. Окрім того, за результатами таких аналізів і узагальнень прокурорами скликалися і проводилися координаційні наради з керівниками правоохоронних органів та із залученням органів державної влади і місцевого самоврядування як на центральному рівні, так і в областях, на яких у т.ч. заслуховувались пояснення відповідних керівників правоохоронних органів та представників влади [5, с. 1].

У такому разі чітко простежується діяльність багатьох механізмів державного управління, зокрема правового, інформаційного, організаційного, мотиваційного та комплексного.

Так, у разі інформаційного механізму органи прокуратури здійснювали постійний збір інформації щодо дотримання законності в певних сферах, її узагальнення, аналізу тощо.

Під час реалізації організаційного механізму прокуратура здійснювала виконання своїх функцій, у тому числі координації правоохоронних органів, нагляду за дотриманням законів правоохоронними органами у разі здійснення ними своїх повноважень тощо.

Мотиваційний механізм простежувався у разі втілення органами прокуратури своїх повноважень у частині направлення актів реагування та винесення процесуальних рішень.

Правовий механізм закріплював надійні важелі впливу органів прокуратури під час реалізації своїх функцій, дієву відповідальність за невиконання законних вимог прокурора та ефективно реагування у разі неякісного виконання своїх обов'язків з боку суб'єктів, які перебували під наглядом прокурора.

Разом із тим О.В. Баганець зазначає, що, на превеликий жаль, ця система, що давала позитивні результати, протягом останніх років до реформи повністю зламана, всі раніше існуючі, нехай і з деякими проблемами, правоохоронні органи майже зруйновані, основна маса най-

більш професійно підготовлених оперативних працівників, слідчих і прокурорів звільнені з роботи або з посад з різних причин, в основному – необ’єктивних, напрацьований досвід розкриття і розслідування злочинів відкинутий і позабутий, підрозділи прокурорів-криміналістів, які надавали значну допомогу в цьому, як і ті ж спецпідрозділи по боротьбі із організованою злочинністю (УБОЗ), ліквідовані взагалі, організація роботи кожного із відомств, особливо ГПУ, де майже всі керівники центрального апарату та і на регіональному рівні не мають ніякого або достатнього досвіду роботи на займаних адміністративних посадах, ніколи не працювали слідчими та не знають взагалі, що таке прокурорський нагляд, а тим більше у формі процесуального керівництва, не володіють необхідними навичками в сфері організації роботи як із розкриття злочинів, так і з їх розслідування, підготовка слідчих і прокурорів перебуває на вкрай низькому професійному рівні, а оперативно-розшукові підрозділи усунуті від розкриття злочинів, які вже зареєстровані в ЄРДР. Все це загалом перешкоджає виконанню покладених на них повноважень [5].

Погоджуючись певною мірою з такими тезами О.В. Баганця, все ж таки вважаємо, що першопричинами допущених порушень законів та погіршення криміногенної ситуації у країні є саме порушення наявних механізмів державного управління.

Замість усунення вад у цих механізмах з метою їх покращення останніми роками їх нова трансформація здійснюється відірвано один від одного і порушується найголовніше – комплексний підхід до їх формування та винайдення необхідних моделей до їх покращення.

Механізми державного управління органами прокуратури та правоохоронними органами, які мають своєю функцією боротьбу зі злочинністю, натепер змішалися. А тому фактично механізми державного управління не працюють в одному напрямі з метою досягнення ефективних результатів. Зокрема, правовий та організаційний механізми не відповідають указаним цілям.

Навіть законодавчі акти щодо діяльності прокуратури є абсолютно не тотожними та не відповідають одним одному.

Конституція та Закон України «Про прокуратуру» у редакції 2014 року по-різному визначали функції прокуратури. А в Законі України «Про оперативно-розшукову діяльність» взагалі передбачена компетенція прокуратури, яка суперечить її спеціальному закону.

Таким чином, можна констатувати грубі прогріхи у правовому механізмі державного управління органами прокуратури України.

Організаційний механізм державного управління прокуратурою також є зламаним та протирічить її правовому механізму.

Так, від органів прокуратури вимагаються результати роботи, які не властиві цій інституції, а повинні бути результатом роботи правоохоронних органів. Звіти керівництва прокуратури повинні констатувати не результати боротьби зі злочинністю та корупцією інших правоохоронних органів, а визначати конкретну роботу прокурорів щодо нагляду за дотриманням законів у цій сфері, додержання конституційних прав громадян та поновлення їхніх прав у разі виявлених порушень.

Є невизначеним та заплутаним також організаційний механізм державного управління в частині добору кадрів на вакантні посади до органів прокуратури, а також у частині вжиття заходів заохочення та стягнення до працівників прокуратури за вчинення ними дисциплінарних проступків, невиконання чи неналежного виконання ними своїх службових обов’язків.

Так, після набрання чинності Закону України «Про прокуратуру» широким повноважень у сфері добору кадрів, вжиття заходів заохочення та стягнення до працівників прокуратури набули органи прокурорського самоврядування та фактично вказані питання були виведені з повноважень безпосереднього керівництва працівників прокуратури.

При цьому з керівництва органів прокуратури не знято персональну відповідальність за результати роботи підконтрольних їм органів та безпосередніх працівників.

Вказане позбавлення керівників органів прокуратури фактичного права не тільки підбирати собі необхідних фахівців з конкретним досвідом і вмінням працювати на тій чи іншій посаді, як це прийнято в більшості європейських держав, а навіть мати будь-який вплив на цей процес, усунення Генерального прокурора та керівників регіональних прокуратур від застосування заходів дисциплінарного характеру до підпорядкованих прокурорів, позбавило одночасно спроможності органів прокуратури забезпечувати на високому рівні виконання покладених на них повноважень [5].

Незважаючи на положення статті 1 Закону України «Про прокуратуру», де зазначено, що прокуратура України становить єдину систему, яка в порядку, передбаченому цим Законом, здійснює встановлені Конституцією України функції

з метою захисту прав і свобод людини, загальних інтересів суспільства та держави, фактично Генеральний прокурор, керівники регіональних прокуратур та військових прокуратур регіонів позбавлені можливостей самостійно добирати і навіть призначати керівників регіональних і місцевих прокуратур, їх перших заступників і заступників на адміністративні посади, керівників структурних підрозділів їх апаратів. Вони лише затверджують своїми наказами прийняті з цього приводу рішення одного з органів самоврядування – Ради прокурорів, яка складається з прокурорів місцевих прокуратур, жоден із яких не повинен перебувати на час призначення на адміністративній посаді, та двох членів, які не є працівниками органів прокуратури.

Крім того, незалежність цього органу самоврядування із самого початку закладена у неправильному визначенні правового механізму управління у зв'язку з тим, що відповідно до статті 71 Закону України «Про прокуратуру» Рада прокурорів здійснює свої повноваження на громадських засадах [4].

Тобто рядові працівники – члени Ради прокурорів після виконання своїх обов'язків на громадських засадах знову повертаються до виконання своїх безпосередніх прокурорських функцій. Також можна поставити під сумнів досвід цих працівників до вирішення таких важливих питань, зокрема під час внесення рекомендацій про призначення та звільнення прокурорів з адміністративних посад, розгляду звернень щодо неналежного виконання прокурором, який обіймає адміністративну посаду, своїх посадових обов'язків тощо.

А тому можна констатувати суб'єктивний підхід до виконання членами Ради прокурорів своїх обов'язків, а також неспроможність належного захисту прав прокурорів у разі порушення їх незалежності з боку керівництва [5].

Вказані порушення організаційного механізму управління також негативно впливають на стан трудової і виконавчої дисципліни.

Збій у правовому механізмі державного управління проявляється також у тому, що у новому Законі України «Про прокуратуру» у редакції 2014 року, на відміну від попереднього Закону 1991 року, відсутні критерії щодо підбору кандидатів на посади керівників місцевих і регіональних прокуратур і їх заступників, а також заступників Генерального прокурора.

Погіршенням ситуації у цьому механізмі державного управління став вплив політичного механізму, тобто не взаємодія механізмів у русі ефек-

тивної роботи та результатів, а накладення одного механізму на інший, тобто визначення пріоритетності політичного механізму державного управління над правовим.

Йдеться про внесені в 2016 році до Закону України «Про прокуратуру» зміни щодо критеріїв до посади Генерального прокурора України, а саме виключення необхідності цій посадовій особі необхідного досвіду роботи в органах прокуратури та можливість її роботи без вищої юридичної освіти.

Зазначені зміни стали можливими у зв'язку з пануванням у Верховній Раді України фракції «Блоку Петра Порошенка», лідер якої Ю.В. Луценко і призначений надалі Генеральним прокурором України.

При цьому не враховано специфіки організаційного механізму управління прокуратурою в частині того, що Генеральний прокурор України є насамперед процесуальною особою відповідно до вимог Кримінального процесуального кодексу України, а не політичною фігурою, що має здійснювати реформування прокурорської системи.

Генеральний прокурор, згідно з правовим механізмом державного управління, зобов'язаний особисто виконувати конкретні прямі процесуальні обов'язки, передбачені Кримінальним процесуальним кодексом України, лише він має право направляти до парламенту подання про надання згоди на притягнення народних депутатів до кримінальної відповідальності, на їх затримання і взяття під варту, особисто доповідати на засіданнях Регламентного комітету про наявність достатніх доказів вини нардепів та підстав для надання такої згоди, скеровувати до Вищої Ради правосуддя подання про дачу згоди на затримання і взяття під варту суддів, а до Вищої кваліфікаційної комісії суддів – подання про відсторонення суддів від займаних посад, реалізувати свої повноваження про визначення підстав для зміни підслідності того чи іншого кримінального провадження, скасовувати незаконні й обґрунтовані постанови прокурорів та слідчих.

При цьому позитивних змін зазнав організаційний механізм у частині питання щодо порядку звільнення з посади Генерального прокурора.

Так, 21.12.2016 закріплено зміни до статті 63 Закону України «Про прокуратуру», відповідно до яких Президент України видає указ про звільнення Генерального прокурора з посади на підставі та в межах подання Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів чи Вищої ради правосуддя.

Інший механізм звільнення Генерального прокурора можливий через висловлення йому недовіри більшістю голосів народних депутатів від конституційного складу Верховної Ради України.

Таким чином, механізм звільнення Генерального прокурора став більш захищеним від втручання у його роботу одноосібних представників влади.

Після призначення Генеральним прокурором України особи, що не мала досвіду роботи в прокуратурі, деформація організаційного механізму державного управління тривала завдяки наявним «пробілам» уже у правовому механізмі щодо висування критеріїв до певних керівних посад органів прокуратури. Зазначені вади надали можливість призначати в регіональні прокуратури та центральний апарат Генеральної прокуратури України осіб без будь-якого досвіду в органах прокуратури, а лише за наявності вищої юридичної освіти і стажу роботи в галузі права.

Порушенням нормального функціонування організаційного механізму є також виділення з-під адміністративного керівництва Генерального прокурора всією системою прокуратури окремої структури Антикорупційної прокуратури. Керівник Спеціалізованої антикорупційної прокуратури хоча і є за посадою заступником Генерального прокурора, але фактично йому не підконтрольний.

Суттєвою деформацією організаційного механізму управління органами прокуратури, на який також вплинули неузгодженості з правовим механізмом, стало значне обмеження компетенції прокуратури в тих напрямках, які властиві органам прокуратури країн Європи.

Зокрема, статтею 25 Закону України «Про прокуратуру» прокуратура продовжила здійснювати нагляд за додержанням законів органами, що провадять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство.

Ці ж вимоги фактично до цього були залишені і в Кримінальному процесуальному кодексі України у редакції 2012 року, де частиною 2 статті 36 за прокуратурою закріплено здійснення нагляду за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням [2].

Доречно зауважити, що частиною 1 статті 214 КПК України за прокуратурою також закріплено обов'язок невідкладного після подання заяви повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення або після самостійного виявлення ним з будь-якого джерела обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення, внесення відомостей до Єдиного реєстру

досудових розслідувань, та розпочати розслідування. Аналогічний обов'язок цією ж нормою закріплено за слідчим.

Змінами до Конституції України у 2016 році у цьому напрямі пунктом 2 статті 131-1 за прокуратурою закріплено функцію у вигляді організації і процесуального керівництва досудовим розслідуванням, вирішення відповідно до закону інших питань під час кримінального провадження, нагляд за негласними та іншими слідчими і розшуковими діями органів правопорядку.

Однак у Кримінально-процесуальному кодексі України у редакції 1960 року статтею 227 прокурор, здійснюючи нагляд за виконанням законів органами дізнання і досудового слідства, мав право вимагати від органів дізнання і досудового слідства для перевірки кримінальні справи, документи, матеріали та інші відомості про вчинені злочини, хід дізнання, досудового слідства і встановлення осіб, які вчинили злочини; перевіряв не менш як один раз на місяць виконання вимог закону про приймання, реєстрацію і вирішення заяв та повідомлень про вчинені або ті, що готуються, злочини [3].

Тобто вказані повноваження починаючи з 2012 поступово звужувались, а тим часом питання дотримання органами Національної поліції та іншими правоохоронними органами вимог законодавства під час приймання, реєстрації, розгляду та вирішення заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення залишилось фактично у правовому пробілі.

Фактично будь-який державний орган не має права вимагати від правоохоронних органів для перевірки матеріали за фактами заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення.

Вказане у тому числі призводить до переваження слідчих суддів у вирішенні питань внесення даних до Єдиного реєстру досудових розслідувань.

Крім того, обов'язок прокурора, передбачений ст. 214 КПК України, в частині самостійного виявлення з будь-якого джерела обставин кримінальних правопорушень фактично не можливий до виконання.

Аналогічним чином організаційний механізм управління в прокуратурі піддався значній деформації під час здійснення її працівниками покладених на вказану структуру функцій.

Зокрема, функція нагляду за додержанням законів органами, що провадять дізнання та досудове слідство, яке здійснюється у формі процесуального керівництва, суттєво обмежила та звузила зміст повноважень прокуратури. Вказані деформації насамперед в організаційному та пра-

вовому механізмах призвели до погіршення стану розслідування кримінальних правопорушень та фактичної безкарності винних у цьому слідчих і оперативних працівників.

Безкарність цих службових осіб пов'язана насамперед із позбавленням органів прокуратури належних засобів реагування до осіб, які неналежно здійснюють свої обов'язки, щодо проведення досудових розслідувань та виконання окремих процесуальних, слідчих та оперативних дій, а також відсутність механізмів відповідальності за невиконання законних вимог прокурора з боку цих же осіб.

Так, якщо за невиконання вказівок, тобто законних вимог прокурора, раніше у різний час були встановлені як кримінальна, адміністративна та дисциплінарна відповідальність, то нині, у тому числі судячи з судової практики розгляду справ за фактами невиконання законних вимог прокурорів, будь-якої відповідальності не встановлено.

Вказані прогалини суттєво впливають на погіршення стану боротьби зі злочинністю.

Наявність у прокурора права в необхідних випадках особисто проводити слідчі (розшукові) та процесуальні дії та безвідповідальність слідчих та оперативних підрозділів змушує процесуальних керівників здебільшого самостійно проводити слідчі дії, зокрема в актуальних багатоепізодних провадженнях про злочини економічної спрямованості, якими інтересам держави завдаються мільйонні збитки [5].

Важливим елементом організаційного механізму управління є якісний підхід до загальних вимог щодо призначення кадрів відповідно до вертикальної структури керівництва інституції.

Разом із тим згідно зі статтею 27 Закону України «Про прокуратуру» 2014 року вимоги, що висуваються до рядових працівників та керівного складу, мають різний змістовий підхід.

Зміни у законодавстві, насамперед КПК України та спеціальному законі щодо прокуратури, фактично почали хаотичну трансформацію перекладення повної відповідальності за стан роботи у підрозділах системи прокуратури на рядових працівників.

Важливо знати, що з часу реформування прокуратури починаючи з 1995 року Парламентська Асамблея Ради Європи неодноразово рекомендувала Україні прийняти новий закон про прокура-

туру, в якому переглянути, а не скасувати, як це зробили в 2014 році, повноваження поза межами кримінального судочинства.

Тобто будь-яких конкретних вимог щодо позбавлення чи обмеження тих чи інших функцій прокуратури в Україні Рада Європи не висувала, окрім так званого «загального нагляду», який ліквідований у 1996 році з прийняттям Конституції України.

Згідно з п. 9 «Перехідних положень» Конституції України у редакції до 2016 року прокуратура продовжувала виконувати відповідно до чинних законів функцію нагляду за додержанням і застосуванням законів – до введення в дію законів, що регулюють діяльність державних органів щодо контролю за додержанням законів.

Таким чином, до повного позбавлення прокурорів функції так званого «загального нагляду» необхідно було створити відповідні органи державного контролю (прийнявши для цього необхідні закони) і зазначені повноваження прокурорів передати новим державним органам.

Рекомендацією СМ/Рес (2012) 11 Комітету міністрів Ради Європи країнам-членам щодо ролі прокуратури поза системою кримінальної юстиції передбачено, що в тих державах, де національна правова система надає прокурорам певні обов'язки і повноваження поза системою кримінальної юстиції, їхня місія полягає в тому, щоб представляти загальні або публічні інтереси, захищати права людини та основоположні свободи і забезпечувати тим самим верховенство права.

Висновки. Таким чином, закріпивши нові зміни у правовому механізмі, порушено організаційний механізм управління, що потягло порушення системи захисту прав і свобод людини.

Так, зміни у правовому механізмі обмежили прокурорів у реалізації певних повноважень, позбавивши цілу низку категорій соціально незахищених громадян, а саме: пенсіонерів, безробітних та інших, можливості звертатись до органів прокуратури за захистом порушених прав і інтересів. У подальшому прокурорів позбавлено можливостей представляти в суді інтереси будь-яких категорій громадян та залишено за прокуратурою повноваження представляти в судах лише інтереси держави, однак у виняткових випадках.

Список літератури:

1. Конституція України. *Відомості Верховної Ради України* від 23.07.1996. 1996. № 30. С. 141.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України. *Відомості Верховної Ради України* від 08.03.2013. 2013. № 9–10. С. 474.

3. Кримінально-процесуальний кодекс України. *Відомості Верховної Ради УРСР* від 12.01.1961. 1961. № 2. С. 15.

4. Закон України «Про прокуратуру» від 14.10.2014. *Відомості Верховної Ради України* від 16.01.2015. 2015. № 2–3. С. 54.

5. Баганець О.В. Концепція вдосконалення діяльності правоохоронних органів України. 12.03.2019. URL: <http://baganets.com/blogs-baganets/koncepc-ja-vdoskonalennja-d-jalnost-prav.html>.

Dolliner P.Ya. PECULIARITIES OF MECHANISMS OF THE STATE ADMINISTRATION OF THE PROSECUTOR'S OFFICE OF UKRAINE 2014 – FIRST PART OF 2019

The article examines the main aspects of the mechanisms of state administration of the prosecutor's office of independent Ukraine in its current state, the period of previous attempts to reform it. There were analyzed the changes in those mechanisms, and determined the relationships between the prosecutor's office and other authorities.

The preconditions for the existence and activity of the prosecutor's offices of independent Ukraine have been studied by many Ukrainian scholars, but the mechanisms of state administration of the prosecutor's office of modern periods have hardly been studied in the scientific community. Only a few scholars have provided their views on the state of the prosecutor's office.

In this regard, the analysis of the current model of state administration by the Prosecutor's Office of Ukraine is a priority, as the deterioration of the criminogenic situation, impunity for crime, vulnerability of citizens from criminal encroachments primarily stems from its improper functioning.

Due to the fact that the state authorities must guarantee every citizen protection from criminal encroachments, today it is of great importance to strengthen the fight against crime, law enforcement, which is carried out primarily through the improvement and implementation of effective mechanisms for state administration of law enforcement agencies, first of all prosecutor's office.

At the same time, instead of eliminating the shortcomings in these mechanisms in order to improve them, in recent years their new transformation is carried out in isolation from each other and violates the most important: a comprehensive approach to their formation and invention of necessary models for their improvement.

The mechanisms of state administration of the prosecutor's office and law enforcement agencies, which have the function of combating crime, are currently mixed. Therefore, in fact, the mechanisms of state administration do not work in one direction in order to achieve effective results. In particular, the legal and organizational mechanisms do not meet these objectives.

The article draws conclusions about gross contradictions in the legal and organizational mechanisms of state administration by the Prosecutor's Office of Ukraine.

Key words: *governance mechanisms, current state, prosecutor's office, coordination, reforming.*